

ringen ikke tog imod en Finantslov, hvorpaa der fandtes et Lønningstillæg. Det var det sidste Ord, vi hørte i denne Sag her i Folkethinget. Det er med stor Fornøjelse — for at bruge et Udtryk af den ærede Conseilspræsident — at vi have set, at Conseilspræsidenten har forandret sin Anskuelse om Finantslovens Bøne til at bære et Lønningstillæg. Det har maattet glæde Enhver at se, at den ærede Minister i den Henseende er kommet til en rigtigere Opfattelse af dette Forhold; men hvorledes det overhovedet er muligt, at Finantsloven kan bære et Lønningstillæg, der efter Motiveringen deraf skulde være et gjennemgaaende Supplement til samtlige bestaaende Lønningsslove, naar Finantsloven ikke kan bære et Dyrtidstillæg til nogle Klasser af Embedsmænd, gaar ud over min Forstand, og jeg skal derfor ikke indlade mig paa at tale derom. Da vi her kun have at gjøre efter min Opfattelse med Regjeringens Stilling til dette Spørgsmaal, medens Landsthinget, efter hvad jeg kan skjønne, har fulgt Regjeringen og lagt Ansvaret for Sagen over paa Regjeringen, skal jeg ikke udtale mig om Landsthingets Stilling til dette Spørgsmaal. Det ligger ikke nærværende for mig i dette Dieblif. Jeg har hermed nævnt de Endringsforslag, som her ligge til Forhandling. Der er endnu et enkelt Spørgsmaal, som jeg skal omtale, og det er Spørgsmaalet om Telegramtaxterne. Det tidligere Flertal i Finantsudvalget har ikke forandret sin Anskuelse med Hensyn til Indenrigsministerens formelle Berettigelse til at gjøre det Skridt, han i forrige Finantsaar paa egen Haand gjorde med Hensyn til Forandringen af Telegramtaxterne, og har ikke ladet sig overbevise ved de Grunde, der senere maatte være fremkomne om denne Sag, siden Finantsloven forlød os. Imidlertid har Udvalgets tidligere Flertal ment, at den Afstemning, som faldt her i Thinget ved 2den Behandling angaaende denne Berettigelse, giver lige overfor den meget ærede Indenrigsminister en fornøden Paavising af Thingets Opfattelse, og at man med Hensyn til den formelle Side af Sagen dermed kan lade sig tilfredsstille, da de ærede Medlemmer af Udvalgets Mindretal have ønsket, at Anmærkningen skal gaa ud, og at man har troet at burde indsekomme det paa dette Punkt. Hvad derimod Sagens reelle Side angaar, har man Conseilspræsidentens Ord for, han har ialtsald udtalt det paa et andet Sted, forøvrigt med Henvisning til den ærede Indenrigsministers (Lobjens) Udtalelse, at Regjeringen er enig i, at naar der senere skulde ske en Forandring, vilde det ske ved Hjælp af Lovgivningsmagten, og den samme Anskuelse er kommen til Orde i Landsthinget, saa at der med Hensyn til Sagens Realitet er opnaaet fuldstændig Enighed om, at man herefter kan vente sig fritagen for at se et saadant Forhold forandret af Regjeringen paa egen Haand. Folkethinget har altsaa opnaaet en klar Afgjærelse af dette Spørgsmaal, iøvrigt

overensstemmende med den Anmærkning, man lader forfalde. Naar der ellers ved Behandlingen af Finantsloven, siden den gik bort fra os, er kommet Ytringer frem om navnlig en Side af den Fremgangsmaade, man anvender ved Behandlingen af Finantsloven her, og da navnlig om de Hensstillinger til Regjeringen, som Finantsudvalget efter gammel Praxis i Folkethinget, sommetider i større, sommetider i mindre Maalestof, fremsætter i Betænkningen, skal jeg med Hensyn dertil bemærke, at disse Anmærkninger, disse Hensstillinger vilde aldrig savne deres relative Betydning, hvad enten de modsiges eller ikke modsiges her eller der. Jo kraftigere et konstitutionelt Liv, der rører sig i Folkethinget og afspæller sig gjennem Finantsudvalget, jo heldigere dette er i at paapege Mangler paa Administrationens Omraade i forskjellige Retninger i sine Henviisninger i Betænkningen, desto nødvendigere bliver det for enhver Regjering, hvilke Theorier man iøvrigt opstiller om Betydningen af disse Anmærkninger, at indsekomme saadanne Hensstillinger indenfor en vis Tid og i et vist Omfang, alt efter som de politiske Forhold foreligge, og — jeg gjentager det — alt efter som disse Henviisninger have nogen Betydning og beres op af en Stemning i det folkevalgte Kammer og det danske Folk. Med disse Bemærkninger skal jeg have indledet dette Ufsnit af Finantslovens Behandling her.

Ansvar: Som det vil være set af den omdelte Erklæring, er jeg kommen i den eendommelige Stilling at være bleven ganske alene tilbage af det tidligere Mindretal i Finantsudvalget; thi den Ledfører, som jeg har ved Endringsforslaget under Nr. 24, har forladt mig tilligemed de andre Herrer paa alle de andre Punkter. Det vil derfor vistnok findes ret naturligt, at jeg kan ønske at gjøre Rede for de Grunde, der have bevæget mig til at indtage en fra de andre Medlemmer i det tidligere Mindretal saa forskjellig Stilling. Som det vil erindres, fremtraadte Finantsudvalgets Mindretal ved Slutningen af forrige Sæssion med en Erklæring gennem dets daværende Ledfører, som ogsaa i denne Samling har været dets Ledfører, en Erklæring, hvori det misbilligede en af Regjeringen truffen Forandring i dens tidligere Stilling. Denne Erklæring fra det daværende Mindretals Side fandt fra mange Sider en ikke ringe Misbilligelse. Jeg har imidlertid troppet mig ved, at jeg tror, at hvad der senere har vist sig, fuldstændig har retfærdiggjort den Stilling, vi dengang indtog. Men desto mere maatte det forbause mig, da jeg henimod Slutningen af Finantslovens Behandling i Mindretallet mærkede Spor af, at Stillingen nu er saa væsentlig forandret. Man maa jo nemlig erindre sig, hvad det er, den daværende Erklæring gik ud paa, og hvad det i det Hele er, hvormod Kampen mellem Flertallet og Mindretallet har dreiet sig.